Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 122 (872) ♦ Четвер, 30 червня 1994 року ♦ Ціна договірна

Лідирують два Леоніди

Попередні підсумки президентських виборів в Україні мають такий вигляд. За Леоніда Кравчука проголосували 9 944 474 виборці, що становить 37,72 % від загальної кількості виборців, котрі взяли участь у голосуванні. За Леоніда Кучму — 8 244 844 — 31,27 %, за Олександра Мороза — 3 437 816 — 13,04 %, за Володимира Ланового — 2 455 830 — 9,32 %, за Валерія Бабича — 630 392 — 2,39 %, за Івана Плюща — 341 172 — 1,29 %, за Петра Таланчука — 142 996 — 0,54 %.

Такі підсумки повідомив на прес-конференції у вівторок голова Центрвиборчкому по виборах Президента України Іван Ємець. Він підкреслив, що це попередні дані, оскільки лише 17 окружних виборчих комісій офіційно надіслали протоколи до Центрвиборчкому. З решти округів інформація одержана телефоном чи в телеграмах. Вона ще уточнюватиметься, але, припустив І.Ємець, мабуть, у процентному співвідношенні це не матиме істотного впливу.

(Закінчення на 2-й стор.).

Вітаємо!

Є — 19. На другий тур — 7

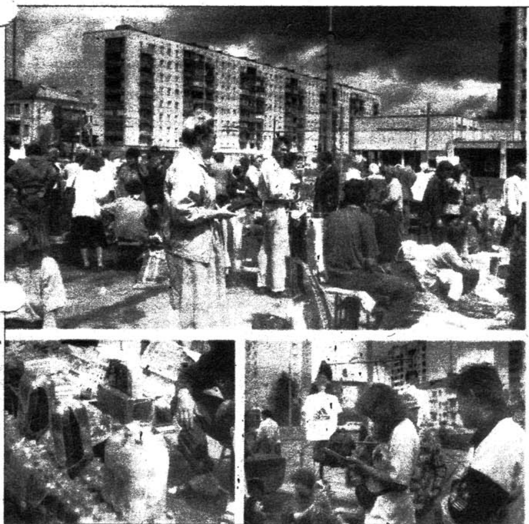
В ході виборів до місцевих органів влади 26 червня 1994 року головами обласних Рад народних депутатів обрані (за попередньою інформацією):

у Волинській області — Борис Клімчук;
Дніпропетровській — Павло Лазаренко;
Житомирській — Антон Малиновський;
Івано-Франківській — Степан Волковецький;
Київській — Василь Сінько;
Кіровоградській — Микола Сухомлин;
Львівській — Микола Горинь;
Миколаївській — Анатолій Кінах;
Одеській — Руслан Боделан;
Полтавській — Микола Залудяк;
Рівненській — Роман Василишин;
Сумській — Анатолій Єпіфанов;
Тернопільській — Борис Косенко;
Харківській — Олександр Масельський;
Хмельницькій — Євген Гусельников;
Черкаській — Василь Цибенко;
Чернігівській — Петро Шаповал;
Чернівецькій — Іван Гнатишин.

У Вінницькій, Донецькій, Закарпатській, Запорізькій, Луганській та Херсонській областях відбудеться повторне голосування.

Мером Севастополя обрано Віктора Семенова, у Києві — повторне голосування.

ЩО З ТОБОЮ, МОЯ УКРАЇНО?

Подивіться на ці знімки, зроблені у Хмельницькому. Скажете, — звична картина, таке можна бачити у Києві чи Харкові, в Луганську чи Ужгороді... Так, але «пейзажі» зафіксовано 26 червня 1994 року — в день виборів Президента України та місцевих органів влади. У тому ж Хмельницькому до полудня проголосувала хіба що чверть виборців. Кияни, як відомо, поставились до виборів ще байдужіше.

Що з нами? Вирішується основне — як зробити життя пристойним, а ми... Хтось обіцяє дешеву ковбасу, зробивши з нашого державного дому прохідний двір, а ми й не проти. Меткий голова «дав» односельцям кілька кілограмів цукру чи муки — і ми сліпо голосуємо. Чи не йдемо на вибори зовсім.

А потім жаліємося: замість ринку — базар, замість приватизації — прихватизація, зарплата — мала, пенсія — убога і т.д. А хто, власне, винен?

Ніхто не дасть нам добробуту — ні Захід, ні сусіди ближчі. Це наша власна турбота. І ми не байстрюки, у нас є все для того, щоб жити — як Люди, як Народ. Ми уміємо самовіддано працювати. Для себе, для дітей своїх. Ото і є наше майбутнє, наша Батьківщина. Серед нас достатньо людей, здатних успішно вивести країну з кризи, шляхи до добробуту є. Думаймо і працюймо!

Фото Іллі СУБОТІНА.

(Міркування кандидата економічних наук Віталія Мельничука щодо цих проблем читайте на 4—5 стор.).

Продиктовано в номер

Куба — Україна. Новий імпульс

28 червня відбулася зустріч заступника Голови Ради Міністрів Республіки Куба Ліонеля Сото, який очолює кубинську урядову делегацію, що перебуває в Україні з офіційним візитом, з Головою ВР України Олександром Морозом. Під час розмови з обох сторін було висловлено зацікавленість у наданні нових імпульсів українсько-кубинським зв'язкам. Україна може надавати в широких обсягах технічну допомогу Кубі в реконструкції промислових підприємств, споруджених і з нашою участю. Багато маємо спільних інтересів у галузі цукрової промисловості. Із вдячністю відзначалося, що Куба була першою країною, котра прийняла і продовжує приймати на лікування українських дітей, потерпілих від Чорнобиля.

Голова ВР О. Мороз зауважив, що нині завершується період формування структур ВР України. Вказувалося на важливість подальшого розвитку двосторонніх зв'язків на рівні парламентів.

Профспілки проти «дикого ринку»

Сьогодні профспілки, залишаючись, по суті, єдиною організованою силою, що відстоює інтереси трудящих, протистоять сваволі «дикого ринку». Органи державної влади останнім часом роблять спроби обмежити діяльність профспілок. Їхні дії спрямовані насамперед на розкол всередині профспілок та їх роздрібнення, на послаблення впливу профспілкової організації на виробництві під час розв'язання соціально значущих питань, на позбавлення профспілок права управляти соціальним страхуванням. За цих умов профспілкам слід консолідувати зусилля, щоб надійно захистити права трудящих та право на свою нормальну діяльність відповідно до духу і букви основоположних документів Міжнародної організації праці, Міжнародного пакту про економічні, соціальні й культурні права 1966 року.

Такий висновок представників профцентрів Білорусі, Молдови, Росії, України, Загальної конфедерації профспілок, записаний у комюніке за результатами зустрічі в Києві 28 червня.

Співпрацюватимуть парламенти. І не тільки

Заступник Голови Верховної Ради України О.Дьомін прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла Канади в Україні Ф.А.Матиса. Відбувся діалог щодо встановлення парламентаризму в Україні, розв'язання проблем її соціально-економічного розвитку. Заступник Голови ВР розповів гостеві про структуру українського парламенту, його депутатські групи та партійні фракції. Було висловлено побажання, щоб Канада в порядку парламентських обмінів щедріше ділилась досвідом, сприяючи активізації демократичних процесів у нашій економіці і в суспільному житті. Посол Канади запевнив, що співробітництво буде поглиблюватись, охоплюючи різноманітні аспекти парламентської діяльності, всіх життєвих сфер.

По кандидатові у Президенти — чоботом

Коли кандидат у Президенти Білорусі О.Лукашенко, у супроводі охорони і довірених осіб, серед яких були кілька народних депутатів, приїхав до Будинку уряду, то його зупинила охорона при спробі пройти до кабінету, що нібито він займав, будучи головою антикорупційної комісії парламенту. Напередодні цей кабінет було відчинено у присутності працівників прокуратури і О.Лукашенко провів у ньому прес-конференцію. Але цього разу співробітники охорони Будинку уряду намагалися не пропустити кандидата у Президенти і народних депутатів. Щодо них міліція застосувала фізичні дії. Лукашенко зазнав тілесних ушкоджень (їх засвідчив лікар). Один з охоронців завдав йому удару чоботом. У результаті сутички розірвано також піджак Лукашенка. Як стало відомо, наказ «не пущати» дав міністр внутрішніх справ Білорусі.

Нападаючий збірної Росії Олег Саленко в матчі проти Камеруну забив п'ять (!) м'ячів. Подібної влучності на чемпіонатах світу не досягав ще жоден футболіст.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Лідирують два Леоніди

(Початок на 1-й стор.).

Повідомлялося також, що Л.Кравчук одержав найбільшу підтримку в 16 округах не лише, як прогнозували соціологи та спостерігачі, в західних регіонах, але й в центральній частині України, а також в південній Миколаївській області та в Києві.

Леоніда Кучму активно підтримували 26 червня, судячи з підсумків голосування, в Криму, індустріальних центрах України, в 11 округах.

1,77 бюлетенів визнано недійсними. А щодо кількості голосів, поданих проти всіх кандидатів у Президенти, такої інформації в ЦВК немає.

Щодо наявних в ЦВК даних про порушення Закону про вибори Президента Іван Ємець сказав, що надійшло 15 телеграм і письмових повідомлень, за якими ЦВК намагалася оперативно реагувати. Наприклад, в Трускавці, де багато відпочиваючих, котрі прийшли на виборчі дільниці, але одержали відмову на право проголосувати. ЦВК зв'язалась з окружною виборчою комісією і пояснила неправомірність її дій, тобто відмови. Недійсними в деяких округах намагалися визнати бюлетені, в яких виборці викреслювали прізвища кандидатів, наприклад, хвилястою лінією. Було також роз'яснено, що це не має значення. До уваги береться не характер лінії, а виражена воля виборця.

І.Ємець також навів приклад, що в Алушті на виборчій дільниці не було прапора і герба України, про що повідомив виборець. Такий характер порушень. На питання про те, що міжнародні спостерігачі висловили свою думку про інші порушення, наприклад, активнішу підтримку Л.Кравчука на радіо і телебаченні, ніж Л.Кучми, то І.Ємець сказав: «Офіційних матеріалів міжнародні спостерігачі не подавали до Центрвиборчкому з цього питання, так само як і щодо інших фактів порушень. А зафіксовані вони мають бути у відповідному порядку — актом. Всі їхні зауваження будуть розглянуті й вивчені».

Законом передбачено, що другий тур голосування має бути призначеним ЦВК не пізніше, ніж через два тижні після виборів. Тож повідомлення про те, що дата вже призначена не відповідає дійсності, заявив І.Ємець. ЦВК призначить дату голосування після розгляду всіх протоколів окружних виборчих комісій на своєму засіданні.

Щодо затримок з подачею до ЦВК протоколів, зокрема, окружними виборчими комісіями Києва, І.Ємець сказав, що ЦВК не уповноважена перевіряти їхню діяльність і що вони завантажені підрахунками результатів виборів до місцевих Рад, а це від 4 бюлетенів у Києві до 7—8 бюлетенів у сільській місцевості.

На прес-конференції ЦВК не вдалося з'ясувати, скільки виборців проголосувало до 26 червня, скориставшись своїм правом дострокового голосування через від'їзд. Такі дані, за словами І.Ємця, ЦВК не збирає. Вони були включені у повідомлення про загальну кількість тих, хто проголосував на 12 годину дня 26 червня.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Кандидат змінює орієнтири?

На прес-конференції в Києві кандидат у Президенти України Леонід Кучма заявив, що розцінює результат першого туру голосування як свою перемогу, бо, по- перше, «люди проголосували за здоровий глузд». По- друге, інші кандидати в своїх програмах використали тези з його, Л.Кучми, програми, а саме — положення про необхідність єдиного економічного простору СНД, про тісніші зв'язки з Росією, про пом'якшення мовного законодавства тощо.

У той же час Л.Кучма, здається, сам дещо відкоригував деякі свої програмні тези. Зокрема, кандидат у Президенти заявив, що за його програмою не йдеться про входження України до рубльової зони, бо «без своєї валюти нема держави». «Я — противник того, що зробила Білорусь, щодо рубля Росії. Це не партнерство, а підпорядкування», — резюмував Л.Кучма.

На його думку, Україна перебуває в жалюгідному економічному становищі (40 відсотків досяг спад виробництва, 90 відсотків населення — за межею бідності, 44 відсотки — приховане безробіття), що є підгрунтям для соціального вибуху, але «треба розвиватися еволюційно, бо революцій ми наїлися».В разі обрання Президентом Л.Кучма заради реформування економіки України готовий співпрацювати і з В.Масолом, і з В.Пинзеником, і з В.Лановим.

Парламентська хроніка

ПОВНОВАЖЕННЯ ТАК І НЕ ВИЗНАЛИ...

Денне і вечірнє засідання 28 червня

Депутати продовжили обговорення питання про внесення змін і доповнень до Закону «Про міліцію». Як зазначалося, розгляд цього питання викликаний передусім прийняттям ряду законів, що регламентують діяльність органів внутрішніх справ, ускладненням соціально-політичної ситуації та загостренням криміногенної обстановки в Україні. Це, в свою чергу, потребує зміцнення єдиної системи органів внутрішніх справ, удосконалення управління ними. У той же час почастішали випадки, коли місцеві органи влади не лише втручаються в роботу міліції, а й намагаються замінити її керівників, звертаючи увагу при цьому на їх особисту відданість владі, а не на професіоналізм. А в Криму з'явилися спроби використати міліцію для підтримки особистої влади і політичних амбіцій.

У ході виступів прозвучало чимало пропозицій і доповнень до статті 7 цього закону. Щоправда, обговорення дещо вийшло за рамки проблеми. Наприклад, народний депутат Микола Поровський цілком слушно зауважив, що розростається управлінський апарат, а оперативні працівники тонуть під валом кримінальних справ. Тому бажано зміцнювати і розширювати структуру оперативників, а не плодити нових генералів і старших офіцерів-управлінців.

Після тривалої дискусії запропонований проект було проголосовано. Віднині органи внутрішніх справ будуть позбавлені зайвої опіки місцевої влади, проте вони звітуватимуть на сесіях перед відповідними Радами про свою роботу.

Далі сесія перейшла до питання про визнання повноважень Павла Кудюкіна та Володимира Гриньова.

Володимир Борисович у своєму виступі наполягав на тому, щоб йому довели, які ж порушення допущені при його обранні народним депутатом України, та запросив працівників засобів масової інформації провести журналістське розслідування і показати депутатам, як усе було насправді.

Головуючий Олександр Мороз запросив парламент проголосувати за визнання повноважень обох депутатів, однак його підтримала лише третина парламентаріїв. Не пройшла і пропозиція поіменного голосування. Одне слово, у депутатів своя точка зору з цього приводу. Запропоновано повернутись до цієї справи на наступному засіданні Верховної Ради України.

Далі народні депутати приступили до розгляду складу контрольної Комісії Верховної Ради України з питань приватизації. Однак її склад, кількість членів одразу ж викликали у залі шквал емоцій. Тому за пропозицією депутатів рішення з цього питання вирішили приймати після доопрацювання з урахуванням зауважень парламентаріїв.

Наприкінці депутатам було відведено півгодини для «різного».

Народний депутат України Юрій Кармазін зачитав звернення, яке надійшло на адресу Прем'єр-міністра України та Голови Верховної Ради. У ньому голови Центральної ради профспілки працівників морського транспорту України, профкому плавскладу АСК «Бласко», профкому управління АСК «Бласко» висловлюють свою позицію щодо розгляду в уряді проекту Указу Президента України про створення на базі АСК «Бласко» холдингової компанії і просять не проводити більше непродуманих експериментів, реорганізацій і змін форм власності без згоди трудового колективу та до розгляду в Кабінеті міністрів й у Верховній Раді України національної програми розвитку морського торговельного флоту.

Інші промовці від імені шахтарських регіонів висловили стурбованість обстановкою, що склалася в Донбасі у зв'язку невиплатою шахтарям зарплат, запропонували вжити негайних заходів для розв'язання проблеми.

Пленарні засідання поновляться у четвер.

Василь ТУГЛУК.

Інтерв'ю в кулуарах

Віктор ПИНЗЕНИК:

— Сьогоднішній день роботи — це багато галасу і гаму, а життєво важливі проблеми знову залишаються поза увагою. Однією з них є валютне регулювання. 115 народних депутатів поставили свої підписи під заявою про внесення проекту даного закону на розгляд Верховної Ради. Однак у плані роботи на цей тиждень записано, що законопроект про валютне регулювання буде розглянуто за його готовності. Тільки ж і проект цього документа, і постанови давно готові. І боюся, що його взагалі можуть не винести на обговорення, оскільки в цьому зацікавлено багато людей. Адже частину валюти у підприємців купують в обов'язковому порядку за офіційним курсом, а продають за комерційним, що втричі вищий.

Але справа не лише в цьому. За два минулих роки спад виробництва у промисловості становив 16 відсотків. А за п'ять місяців цього він сягнув уже 39. Найбільший він в експортно-імпортних галузях. Тобто в металургійній, хімічній, машинобудівній, які заробляють валюту, легкій, лісовій, енергетичній, за які ми платимо валюту. По суті ми втрачаємо ринки збуту через те, що в наших експортерів немає зацікавленості в роботі. А отже, й імпортувати енергоносії не буде за що...

Геннадій ДОЛЖЕНКО:

— Думаю, що в народних депутатів було бажання попрацювати конструктивно, але не все вдалося.

Стосовно Закону про міліцію, то якби ми прийняли ту поправку, яку запропонував народний депутат Василь Дурдинець, то міліція взагалі була б виведена з-під впливу Рад народних депутатів, і тому добре, що прийняли поправку, згідно з якою органи внутрішніх справ все-таки звітуватимуть про свою роботу перед Радами відповідного рівня.

Щодо підтвердження повноважень, то помилка була закладена з самого початку. На мою думку, це питання підкинуто Верховній Раді, щоб перевірити, може вона працювати чи ні. І якщо було перше рішення мандатної комісії про непідтвердження повноважень, то парламент мав це вирішити одразу, а не вибірково, як це зробили.

Юрій КАРМАЗІН:

— Я вважаю, що Центрвиборчкомом допущено порушення Закону про вибори народних депутатів України. Минулого разу я підготував проект постанови, в одному з пунктів якої говориться про увільнення голови Центрвиборчкому з посади за допущені порушення. Цей документ узяли розмножувати, однак досі він не надійшов до депутатів. Напевно, щоб не розглядати це питання, Голова Верховної Ради України сьогодні запросив усіх голосувати за підтвердження повноважень Павла Кудюкіна та Володимира Гриньова, хоча ми вже однозначно і не раз визначалися не підтверджувати повноважень. Щоб не виносилося це питання ще раз, необхідно було визнати вибори недійсними через грубі порушення, допущені в цих округах. Зокрема це стосується як безальтернативності, так і нерівності умов для кандидатів щодо агітації.

Хто є хто

Володимир Щербань: «Витрачати гроші теж треба вміти»

Володимир Петрович Щербань — народний депутат від Будьоннівського виборчого округу № 107 Донецької області, голова постійної Комісії Верховної Ради України з питань бюджету. Народився в 1950 році на Луганщині. До обрання народним депутатом України був заступником голови виконкому Донецької міської Ради народних депутатів.

На прохання розповісти про першочергові плани роботи очолюваної ним комісії відповів:

— Насамперед наша комісія збирається переглянути структуру, принципи формування бюджету. Глибоко проаналізуємо витратну частину, щоб знайти нераціонально витрачувані кошти. Це потрібно ще й для того, щоб визначити загальнонаціональні пріоритети і саме туди передовсім ці кошти спрямовувати. Бо відомо, що гроші треба вміти не тільки заробляти, а й витрачати. Безумовно, не може не тривожити те, що наш бюджет нині вважається бездефіцитним, але не тому, що прибуткова частина відповідає видатковій, а тому, що не працює виробництво. Крім того, ми збираємося значну увагу приділити податковій політиці держави, зокрема питанню диференціації податків.

— Володимире Петровичу, яке ваше ставлення до думки, що бюджет має забезпечувати насамперед бюджетні сфери, а виробництво повинно існувати й розвиватися за власний рахунок. Чи можливий такий підхід сьогодні?

— За нашого виробництва це неможливо. І ось чому. Щоб підприємства жили за рахунок виробленої продукції, треба, по-перше, щоб вони її виробляли, а по-друге, щоб ту продукцію купували.

— А як зробити, щоб підприємства почали виготовляти конкурентоспроможну продукцію?

— Їм потрібно створити відповідні умови.

— Що ви маєте на увазі?

— Маю на увазі проблеми з квотуванням та ліцензуванням, перегляд законодавства про валютне регулювання, надання більших прав підприємствам не під вивіскою корпорацій, а щоб підприємства набули справжньої самостійності, в тому числі і права розпоряджатися власністю. Думаю, що від цього ми не тільки не втратимо, а навпаки, за короткий час матимемо значні здобутки.

— Яка в цьому зв'язку має бути податкова політика держави?

— Диференційована. Залежно від галузей, пріоритетів і загалом напряму роботи того чи іншого підприємства. Тобто не має бути так, щоб той, хто продає, платив такі самі податки, як і той, хто виробляє продукцію. І, звичайно, потрібно переглянути ставки податків, інакше бізнес звертатиме на кримінальну стежку, а підприємства, не маючи достатніх коштів для саморозвитку, просто зачахнуть і збанкрутують.

— Володимире Петровичу, сьогодні деякі газети й керівники ставлять питання так, що, мовляв, за розподілом бюджету Східна Україна є колонією Західної. Що ви думаєте з цього приводу як голова Комісії з питань бюджету?

— Я не поділяю цієї думки, бо структура народного господарства України така, що сільське господарство в нас завжди перебувало на дотації. До речі, на дотації воно у всьому світі. Безперечно, питання зниження собівартості сільськогосподарської продукції стоїть на порядку денному, але в будь-якому разі та стина країни, де промисловість розвиненіша, була і буде головним постачальником коштів до бюджету. Але разом з тим ми сьогодні мусимо виробити інші підходи до розв'язання проблем регіонів.

— Як скоро, на вашу думку, в порядку денному роботи сесії постане питання бюджету?

— Як тільки депутати перестануть тягати один одного за чуби.

— Тобто наша держава ще довго житиме без затвердженого бюджету, бо, як пам'ятаємо, Верховна Рада попереднього скликання затвердила його лише на перший квартал?

— Я все ж таки сподіваюся, що за місяць-другий робота в парламенті нормалізується.

— І на завершення, Володимире Петровичу, запитання приватного характеру: чи маєте ви сьогодні вільний час? Коли так, то чим любите займатися?

— На жаль, вільного часу поки що не маю взагалі.

— А як часто ви бували в Києві? Чи вдалося вам його оглянути?

— До обрання депутатом Верховної Ради бував рідко, тож і оглянути це чудове місто як слід ще не зміг. А щодо теперішнього мого перебування в Києві, то скажу чесно — моя нога ще не ступала на Хрещатик.

— Дякую за інтерв'ю.

Вів розмову Сергій ЛАВРЕНЮК.

Бережи честь з академії

З того часу, як постановою Кабінету міністрів на базі вищих навчальних закладів МВС було створено Українську академію внутрішніх справ, минуло два роки. Нині, повідомили журналістам на брифінгу, присвяченому діяльності вузу, тут здобувають освіту більш як сім тисяч слухачів. Серед них — майбутні керівники органів внутрішніх справ, працівники місць відбування покарань, слідчі, експерти-криміналісти.

До складу навчально-наукового комплексу, яким є академія, входять Київський та Львівський інститути внутрішніх справ. Цікаво, що цього року Львівський інститут розпочинає підготовку спеціалістів для боротьби з економічними злочинами. Студенти опановуватимуть, окрім фахових дисциплін, основи ринкової економіки та іноземні мови за поглибленим курсом.

З огляду на загальний брак коштів, матеріальне забезпечення академії вселяє оптимізм. У розпорядженні слухачів — комп'ютерні класи, спеціалізовані навчальні кабінети, обладнані, зокрема, сучасною криміналістичною апаратурою. Щоправда, потрапляючи до райвідділів, більшість випускників мусить забути про їх існування.

Серед найагальніших проблем вузу — зведення нового тиру та обладнання навчального полігону у Віті-Поштовій, що під Києвом. З великими труднощами будують гуртожиток для слухачів — так само через незадовільне фінансування.

Найближчим часом на колегії Міністерства внутрішніх справ буде розглянуто концепцію розвитку академії. Сподіваємося, вона міститиме багато насущних питань діяльності вузу. Зокрема, перегляду навчальних програм та їх матеріально-технічного забезпечення. А нині, наприклад, на фізичні заняття наших правоохоронців відведено 100 годин на рік, як і у звичайних цивільних вузах. Не зайве нагадати, що «організовані злочинці» фізично підготовлені не гірше, а от озброєні й одягнені багато краще. І ще одне. На стипендію, зрозуміло, не пошикуєш. А щоб відновити сили після кількагодинного заняття рукопашним боєм, треба відповідно харчуватися. Та на що там ще сподіватися, коли навіть медичний контроль за станом здоров'я студентів не здійснюється.

Що ж до вогневої підготовки, стріляють наші правозахисники влучно, проте з пістолетів, які майже ровесники непманівської гвинтівки-тростi — раритету «академічного» музею криміналістики. Пістолети ТТ давно вже знято з виробництва. Патронів до них Україна теж не виготовляє — дякувати державним завгоспам, старі запаси є. Як тут не нарікати, що в холах деяких закладів — там, де ремонт був нещодавно, — як не підлога, то мармур, як не світильник, то чистий кришталь.

Запитання вашого кореспондента щодо реформування системи бойової підготовки правоохоронців було віднесене до розряду «маленьких таємниць». Пригадалося, що саме тепер розробляють Кодекс честі працівника МВС. Певне, вміння берегти таємниці буде там за першу заповідь.

Ганна РОМАНЦОВА.

Яка дорога веде в Рим, а яка — в нашу історію

Не став я повідомляти редакції, що зібрався у відрядження до Рима. Хоча і їздять тепер мої колеги по всьому білому світу, змогу відвідати «Вічне місто» кожен сприйме за удачу. І підтверджую, що мені справді поталанило...

Щоб дістатися Рима, не довелося оформляти документи й роздобувати валюту. Досить було взяти квиток на електричку до Верхньодніпровська, а потім пересісти в місцевий рейсовий автобус, який хвилин за десять—п'ятнадцять і зупинився в...Римі. Я, втім, не йняв віри, бо на околиці міста бачив лише наче ненароком розсипані попід горою, а далі й за горою зграї сільських хат, але всі, кого тут стрічав, дружно запевняли: так, це й є Рим, а ми — римляни.

— Оце посьоючки — ближній Рим, за ним — дальній, ще за ним — римський ліс, — охоче пояснювали мені цілком серйозно. Ба, навіть перепитували: а вам який Рим потрібен?

Лише літній поважний чоловік Яків Давидович, котрий все життя прожив у Римі, уточнив: село чи селище Рим назву свою втратило після того, здається, як ще в 33-му майже все вимерло від голоду, а може, й пізніше, уже по війні, коли до нього впритул наблизився Верхньодніпровськ зі своїм заводом. Яків Давидович цього достеменно не знає, бо йдеться про офіційну, на паперах і картах назву, яка справді щезла. Одначе в пам'яті народній поселення називали й називають досі Римом. І можна довкола почути, як хтось збирається у Рим до тещі на млинці, а хтось ще тільки закохався у привабливу римлянку...

Цю «географічну новину» сповна дослідив скрупульозний дніпропетровський краєзнавець Михайло Богомаз. Уявіть собі, що село-селище Рим-Римів — на великій річці Самоткань, але зовсім поряд з Дніпром, древніше від багатьох звісних понині міст і сіл, бо було відоме у Київській Русі, як засвідчує Лаврентіївський літопис, ще на початку XI століття. Інший, Іпатіївський літопис, теж згадує про Рим на Придніпров'ї.

У зв'язку з подіями 1185 року. Причому йдеться про «град-заставу Римів» справді на Самоткані, захищений земляними валами, що підтверджують і «Слово о полку Ігоревім», і «Поучення» Володимира Мономаха. Щодо цього краєзнавець М. Богомаз знайшов переконливі свідчення і в статистичних та землевпорядних документах уже часів Катеринославщини, датованих кінцем минулого та початком нинішнього століть.

Але звідки й чому ця назва — Рим? Михайло Степанович міркує так: Придніпров'я за прадавніх часів зв'язувала з Апеннінським півостровом торгівля, і цілком імовірно, що саме на Самоткані, біля Дніпра, купці-римляни влаштовували розпродаж краму. А коли тут, на межі Київського князівства з Диким Полем, з'явилася сторожова застава, її й назвали Римом. Погодьтеся, версія цілком вірогідна...

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровська область.

БЛАГОСЛОВИ, ДУШЕ МОЯ!

Найвеличнішим християнським святам: Різдву Христовому і Великодню були присвячені два тури конкурсу на кращий літературно-мистецький твір під девізом «Бог є Любов». Оголошений Товариством книголюбів Київської області, конкурс переріс рамки обласного і фінішував як такий, що увібрав у себе творчість дітей з усіх теренів України. Його мета — пошук і підтримка літературно обдарованих дітей, а також прагнення привернути увагу громадськості, в першу чергу освітян і батьків, до внутрішнього світу дітей і підлітків.

Конкурс мав стати своєрідним будівничим нової свідомості молоді, яку можна і потрібно плекати на засадах гуманістичного й миротворчого християнського вчення.

Результати двох турів показали, що даний напрям роботи, який вперше в Україні започаткувало Товариство книголюбів Київської області, за своїми плідними наслідками надає найкращі сподівання. На адресу правління громадської організації надійшло понад 800 робіт дітей і підлітків із найвіддаленіших куточків України.

Значна частина робіт — сімейні. Колективи шкіл, ліцеїв, гімназій, літературних студій, гуртків і бібліотек також надіслали роботи, які під однією обкладинкою зібрали творчість багатьох конкурсантів.

Умовно теми творів учасників конкурсу можна поділити на певні групи: це роздуми про світ і зміст буття, добро і зло, про Бога і його творіння — людину. Значна частина праць — етнографічні розвідки з різних теренів України, присвячені Різдву Христовому і Великодню. Особливу групу робіт складають ті, у яких підлітки пишуть про людей, уславлених їхньою добротворчістю на благо України.

Надія РУДЬ,
відповідальний секретар правління Товариства книголюбів Київської області.

На знімку Олекси ВАЦЕНКА: дванадцятирічний Олексійко Мандзій з Тернополя отримує в резиденції Митрополита Філарета нагороду за перемогу у конкурсі на кращу сімейну роботу.

Чорнобильські села в степах України

Румунська фірма «Арчіф» завершила будівництво села Бутівського Олександрійського району для переселенців з Чорнобильської зони. Нині сюди перебираються мешканці села Калинівки Народицького району Житомирської області. Таких «чорнобильських» сіл на Кіровоградщині буде троє. Вже зведено Бутівське, Нові Голубієвичі в Компаніївському та Несватково в Олександрівському районах. Свого часу, після Чорнобильської катастрофи було вирішено будувати села для постраждалих у екологічно чистих зонах. З областей почали посилати будівельні десанти. А кіровоградці запропонували поселити поліщуків у себе, власними силами спорудивши для них сучасне житло. Координатором стала проектно-будівельна фірма «Рампа», а генеральним підрядником фірма «Арчіф», яка брала участь у будівництві Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд. І ось днями вона виконала зобов'язання, передбачені контрактом. Мешканці з Чорнобильської зони одержали близько ста ошатних будинків з газом, водопроводом, об'єктами соцкультпобуту.

Микола ВОЛОК.
Кіровоградська область.

Ну й ненажери!

Найнесподіванішими підрахунками зайняті фахівці Інституту еволюційної морфології та екології тварин імені Северцова. Їх цікавить, скільки продовольства з'їдають за рік пацюки в Сімферополі. Цифра виявляється приголомшлива — 9,3 тонни. Коли брати Крим загалом, то кілька колгоспів та радгоспів працюють лише на пацюків. Ці бридкі істоти особливо полюбляють порожнини і стіни підвалів. Кожна особина приводить 7—9 дитинчат, котрі у місячному віці можуть існувати самостійно, а в тримісячному — здатні розмножуватися. З підвалів пацюки роблять набіги на смітники, сараї, комори, харчоблоки кафе та їдалень, магазини. Вдень вони відлежуються біля труб водопостачання. Пацюки навіть примудряються пересуватися житловими будинками, використовуючи каналізаційну систему. За нинішньої повсюдної антисанітарії можуть спалахнути найрізноманітніші захворювання.

ПОДІЯ-ШПРИНДА.

Продиктовано в номер

Четверта влада зазнала поразки...

До обласної та Дніпропетровської міської Ради у нас окремим блоком балотувалася чимала група журналістів. Депутатські мандати виборювали редактори чи їх заступники провідних тут газет «Собор», «Свое дело», «Наше місто», «Днепровская панорама», також керівники телерадіооб'єднання. Йшли вони на вибори, подаючи пресу мало не за останню надію народу на чесність та порядність і всі інші чесноти, разом узяті, які нині, мовляв, нехтують на кожному кроці.

Але жодного з відомих журналістів у Дніпропетровську не обрано депутатом. Пояснення поразки швидко знайшли: газетярі інших кандидатів гаряче підтримували й пропагували, тільки не себе і своїх колег. Але справжні причини, одначе, лежать глибше. Народ склав свою ціну теперішній пресі, котра явно не цурається кланятися тому, хто більше платить. Він дружно обрав депутатами всіх тих кандидатів, чия професіональна діяльність пов'язана з виробництвом або реалізацією продуктів харчування.

... І працювала недостатньо професійно

«Державні ЗМІ (засоби масової інформації. — Авт.) — зокрема, телебачення і радіомовлення — не виявили достатнього професіоналізму у виборі та трактуванні інформаційних повідомлень». Це — один з висновків групи експертів Європейського інституту засобів масової інформації (Дюссельдорф, ФРН), яка працювала у 8 містах України під час проведення передвиборчої кампанії при виборах до Верховної Ради та Президента України. Серед висновків групи експертів і такий: «Особливу небезпеку експерти вбачають у недостатньому висвітленні регіональними ЗМІ президентських виборів. Зосередження на місцевій політиці може стимулювати тенденції до фрагментації Української держави. Серед українських ЗМІ немає іншої сили, яка протистояла б однобічному підходові національних державних ЗМІ, крім місцевих державних та комерційних ЗМІ, що, у свою чергу, перебувають під впливом місцевих політичних сил. Цей вплив може з часом набути форми відкритого тиску, або діяти опосередковано через фінансові важелі». Україні, констатували експерти, необхідна допомога, в тому числі від міжнародних організацій, для розвитку незалежних, професійних ЗМІ.

Три місяці без зарплати

Зупинилися чотири з восьми шахт виробничого об'єднання «Орджонікідзевугілля». Причина — гірники не отримали зарплату ще за квітень. Генеральний директор ВО щойно виїхав до Києва «вибивати гроші», а шахтарі продовжують страйк.

Затримання терористів

Учора вранці в районі села Брагуни Гудермеського району Чечні співробітники органів внутрішніх справ завершили операцію щодо затримання трьох терористів. У вівторок вдень вони захопили рейсовий автобус, що прямував за маршрутом Моздок — Ставрополь, з 40 пасажирами і вимагали в обмін на них зброю та близько шести мільйонів доларів. Як повідомили кор. ІТАР—ТАРС у Центрі громадських зв'язків МВС РФ, у ході затримання заложники, члени екіпажу та учасники операції не постраждали. Гроші, одержані терористами в аеропорту Мінеральних Вод, повернуто.

Віталій МЕЛЬНИЧУК, кандидат економічних наук

ЩО З ТОБОЮ, МОЯ

Дивні речі відбуваються у нас. Маємо величезні реальні можливості для достойного життя, багату землю, працьовитих людей, а живемо дедалі гірше. Унікальні українські чорноземи, великий інтелектуальний і науковий потенціал, тисячі сучасних підприємств і мільйони кваліфікованих працівників, запаси різноманітних корисних копалин, надзвичайно вигідне географічне положення з потужними транснаціональними комунікаціями і виходом до моря, які реально дають можливість Україні та її народу не тільки забезпечити заможне життя кожній сім'ї, а й посісти гідне місце серед інших держав і народів світу. І всі ці можливості залишаються невикористаними. Чому так? Чому так тяжко стало жити кожній українській сім'ї? Від чесної і правильної відповіді на ці питання залежить, як ми житимемо далі, яке майбутнє чекає нас, наших дітей і внуків.

Чи не помилилися ми, обравши свободу і незалежність?

Минуло понад два роки відтоді, як український народ найдемократичнішою і найшановнішою в цивілізованому світі процедурою — загальнонаціональним референдумом — підтвердив своє природне право на свободу, право жити в незалежній Українській державі. Підтримуючи незалежність, водночас голосували і за поліпшення свого життя. Ми мали на це право, бо виросли в Україні й твердо знали, що ця земля може не тільки всіх нас нагодувати, а й забезпечити кожному достойне, щасливе життя.

Та за два з половиною роки жити краще не стало: неймовірно зросли ціни, зменшилися грошові доходи людей, пенсії, стипендії, заробітки, стали недоступними найпотрібніші товари повсякденного попиту. А раніше, справді, все це було. Чому стало гірше? Може, ми помилились і треба було зберегти СРСР, який забезпечував нам хоч і не високий, але досить надійний рівень життя?

Ні, не помилилися. Звичайно, ми й до референдуму 1 грудня 1991 року жили на землі, ім'я якій — Україна. Та до цього дня її як окремої політичної, юридичної, економічної, ідеологічної цілісності практично не існувало. Україна жила в душах людей, народних традиціях, піснях, в нашій історії. У той же час господарський комплекс, політична, економічна системи були залежними складовими політики СРСР, його єдиної економічної та ідеологічної системи.

Створена вогнем і мечем, густо замішана на крові мільйонів людей, ця система все ж таки діяла. Вона мало дбала про майбутнє, виснажуючи надра, забруднюючи довкілля, будуючи і «ліквідовуючи» Чорнобилі. Та на 70-му році існування вона змогла забезпечити хоч і не дуже високий, але й неголодний рівень життя людей. Вони мали хоч і невеликі, але надійні пенсії, інші соціальні гарантії. Досягалося це за рахунок жорсткої централізації. Звідти, з Москви, все планувалося й насаджувалося без врахування інтересів регіонів.

І хоча жоден з п'ятирічних планів ніколи цілком не виконували, все ж таки жорстка планова система важко, але забезпечувала управління економічними процесами і відповідний рівень життя.

Та чи могла вона й надалі забезпечувати життя людей в рамках СРСР? Ні. І підтвердження того — не тільки її жорстокість, а й останні роки правління Брежнєва, Черненка, поява на політичній арені Горбачова, його вимушені «прискорення», «перебудова», «оновлення КПРС». Далі були — розпад «соціалістичного табору», об'єднання Німеччини, самоліквідація Варшавського блоку, проголошення незалежності Литвою, Латвією, Естонією, початок розпаду СРСР.

Акт про державну незалежність — природна та історична закономірність

У той же час найвищі партійні та державні керівники СРСР, насамперед ті, котрі були причетні до прийняття ключових економічних рішень, перші зрозуміли, що система розвалюється, і почали шалене особисте збагачення шляхом розкрадання величезних державних коштів, створених громадянами СРСР за кілька десятиріч. Саме в цей час зникає «безслідно» золотий запас СРСР, починається «приватизація» партійного і державного майна, збагачення клану найвищої партноменклатури. Але частина найвищої партноменклатури, передовсім, військової, КДБ та МВС, яка, не маючи можливості розпоряджатися державним майном, а отже, збагачуватися, та й з інших причин незадоволена таким ходом подій, 19 серпня 1991 року зробила спробу за допомогою військової сили встановити свою владу. Та ця спроба закінчилася для її головних організаторів поразкою і тюрмою. І не тому, що в цих людей було мало сили, не тому, що ці люди були нібито нездатні на рішучі дії, як про це декотрі кажуть сьогодні. Спроба силоміць зберегти СРСР зазнала поразки тому, що в другій половині 1991 року вже жодна сила не змогла протистояти одночасній дії двох могутніх чинників: процесів національного самовизначення народів та процесів внутрішнього політичного, ідеологічного, економічного й духовного розпаду системи під назвою «СРСР».

Прийняття Верховною Радою України Акта про державну незалежність України і підтвердження шляхом референдуму цілковитою більшістю українського народу Богом даного права жити в незалежній Українській державі тільки ще раз засвідчили універсальну дію тих законів природи, згідно з якими вже тисячі років розвивається життя людей на Землі. Отже, ми зробили правильно, обравши шлях свободи і незалежності. Іншого достойного шляху просто не існує.

Свобода — це відповідальність громадян самих за себе і своє майбутнє, а незалежність — засіб реалізації свободи

Та свобода і незалежність не тільки коштують дорого і тяжко дістаються. Вони вимагають великої відповідальності від кожного з нас за власну долю, волю своїх дітей, онуків, пам'ять померлих, долю живих і ще не народжених.

У природі все єдине. Життя й долю народу можна порівняти з життям, скажімо, прекрасного і гордого степового орла. Йому нелегко на свободі, він у труднощах добуває їжу своїй сім'ї, ризикуючи собою і життям, захищаючись від ворогів, піклуючись про потомство. Важко. Та орел ніколи не буде щасливий у неволі. Хоч там і труднощів набагато менше. Так і народ. Він ніколи не стане щасливий, не будучи вільним, не взявши відповідальність за власну долю у свої руки.

На жаль, цю просту істину ми поки що не усвідомили до кінця. Бо якби усвідомили, то і жили б інакше: допомагали б одне одному, спільно діяли б заради власного майбутнього. Жили б так, як живуть сьогодні естонці, поляки, чехи, фіни, латиші, литовці, інші народи, які не лише завоювали і відстояли свою незалежність, а й крок за кроком, попри всі труднощі, стали добрими господарями у власному домі.

Ми поки що не зробили цього. Або робимо не так, як треба, або шукаємо тих, хто заважає: чи то в Україні, чи то за її межами. І хоч такі, що заважають, є, але не в них головна причина. Вона — в нас самих та в нинішній організації і діяльності влади в Україні. А що стосується найвищих її представників, то вони — теж наші громадяни. І, на жаль, вони також, як і багато хто з нас, тих, хто живе в Україні, не усвідомлюють до кінця значення події, що відбулася 1 грудня 1991 року, і тієї відповідальності, яку вони несуть з цього дня перед своїм народом, самими собою, своєю сім'єю, Богом і Україною.

Після проголошення незалежності вкрай потрібно було зробити реальну соціально-політичну та економічну оцінку всього потенціалу України, щоб поставити його на службу нашому народові. В умовах України це надзвичайно важливо. Річ у тому, що соціально-економічний, політичний, по суті весь потенціал нашої держави свідомо було сформовано не як потенціал України на її демографічній, історичній та природній основах, а як залежну частину потенціалу величезного простору колишнього СРСР. Природно, що він не був зорієнтований на задоволення економічних і соціальних потреб України та її громадян. Тому слід було одразу ж почати його перетворення відповідно до інтересів України і її народу. Одночасно закласти дійові основи власної політики: внутрішньої, зовнішньої, економічної.

Та цього не сталося. Не зробили чітких кроків у напрямі формування основ власної, насамперед, економічної, політики, чітко не поставили й самого цього питання. По суті, події в Україні були пущені на самоплив.

Жорстока розплата за неправильно обраний курс економічних реформ

Та, як відомо, святе місце пусте не буває. І Україна стала заложницею нав'язаного їй шляху так званої швидкої лібералізації та шокотерапії. Цей шлях, реалізація якого призводила до серйозних соціальних потрясінь, або й до громадянської війни, приніс горе, кров і страждання мільйонам людей у світі, зокрема в Африці, Латинській Америці, на Балканах.

Політика швидкої лібералізації та шокотерапії, що реалізовувалась в Україні протягом 1992—1993 років, призвела до небаченого в мирний час зубожіння народу, спаду виробництва, нечесного збагачення невеликої групи людей, занепаду суспільно корисної праці. За ці два роки ціни зросли в 2569 разів, тоді як грошові доходи населення — тільки в 559 разів. В 610 разів знецінилися вклади громадян в Ощадбанку. Автори й виконавці цієї політики (а вони відомі поіменно) лише за рахунок цих двох чинників створили можливість для пограбування нашого народу на фантастичну суму — в 707 трильйонів карбованців, тобто в середньому на 13,6 млн. карбованців кожного з нас, враховуючи пенсіонерів і немовлят. І все це під акомпанемент розмов про реформи, нагромадження первинного капіталу і нібито обов'язкове падіння рівня життя людей в ім'я реформ. (Недарма колишній прем'єр-міністр одним із своїх декретів заборонив публікувати дані про зростання цін, падіння заробітної плати та грошових доходів людей). Якщо додати до цього величезне, безконтрольне вивезення багатств України і їх привласнення невеликою групою людей, зростання зовнішньої заборгованості України, то і тоді картина зубожіння та економічної розрухи не буде повна.

Для більшості людей стали недоступні не тільки товари довготривалого користування, а й навіть одяг, взуття, м'ясо, овочі. Ось ціна, яку наш народ заплатив за черговий експеримент над собою. Цього разу експеримент під назвою «реформи шляхом лібералізації та шокотерапії».

На жаль, не краща ситуація і в інших сферах життя України. В науці, культурі, сфері політичній та соціальній — практично все пущено на самоплив в надії, що сам розвиток подій приведе до позитивного результату. Не приведе. Приклад тут — наш гіркий дворічний досвід і досвід інших країн.

Що ж робити?

По-перше, повірити в свої сили. Ми — народ з давніми традиціями і великими можливостями. Нас — 52 мільйони.

І ще є близько 20 мільйонів наших співвітчизників за кордоном, які вважають себе за українців. Така велетенська сила здатна знайти в собі внутрішню енергію, національних лідерів, взяти на себе відповідальність за побудову власного щасливого життя.

По-друге, треба змінити стратегічний напрям розвитку України, бо шлях, яким вона йшла донедавна, вкрай небезпечний для кожного з нас. Україна має здійснювати власну внутрішню, зовнішню та економічну політику в інтересах українського народу. Ця політика мусить, насамперед, грунтуватися на глибокому аналізі ситуації в державі. Вона має бути спрямована на переорієнтацію і спрямування політичного, економічного, соціального, культурного, військового, всього національного потенціалу на службу інтересам громадян України.

По-третє. Остаточно відмовитися від збанкрутілої політики так званої швидкої лібералізації та шокової терапії. Нам вона однаково не підходить, як і колишня жорстка адміністративно-командна система. Закріпити і збільшити позитивний вплив стабілізаційних чинників, що з'явилися в економічній політиці 1994 року, почати реалізацію принципово іншої стратегії реформування економіки, грунтованої на результатах наукових досліджень як українських, так і всесвітньовідомих учених-економістів конструктив-

УКРАЇНО?

ного напрямку, зокрема, таких, як Джон Ітвел, Лоуренс Кляйн, Джеймс Тобін, Егон Маунер, Хіросі Такеуті, Сабуро Окіта, всього кращого, що є в світовій економічній думці і практиці.

У цьому зв'язку не можна не згадати видатного американського економіста Майкла Портера, про якого лауреат Нобелівської премії в галузі економіки Роберт М.Солоу сказав: «Майкл Портер приходить до своїх висновків старомодним шляхом: він добуває їх копіткою роботою, ґрунтовними дослідженнями. Тому його висновки точні й глибокі». Так-от, М.Портер каже, що йому однаково неприємні і нахмурені чинуші адміністративно-командної системи, і бездушні хлопчаки, котрі копіюють чужий досвід і називають себе ринковиками. Сказано ніби спеціально для нас, громадян України. Саме виходячи з розуміння цього факту, ми й розробили стратегію реформування економіки України, яка передбачає проведення реформ в Україні в три етапи.

Перший етап: формування цілісної української економіки шляхом реалізації політики державних пріоритетів і поступового переходу від нинішніх хаотичних економічних відносин до сучасних ринкових, початок нормального функціонування елементів ринкової інфраструктури. Ознакою завершення цього етапу буде зупинення спаду виробництва, національного доходу, початок його піднесення з темпом не нижче, як три відсотки на рік у реальному обчисленні.

Другий етап: початок розвитку економіки України на її природній, ресурсній та демографічній основах, формування засад сучасної ринкової економіки, забезпечених стабільним законодавством і стійкою тенденцією формування середнього класу власників. Ознаки завершення: річні темпи зростання національного доходу на рівні 7—9 відсотків у реальному обчисленні.

Третій і наступні етапи: продовження розвитку сформованої в інтересах народу української економіки, завершення створення ефективного, на той час, економічного потенціалу України. Завершення формування української економіки як соціально орієнтованої економіки європейського типу. Формальні ознаки: наближення рівня життя громадян України до середніх європейських стандартів.

Головна мета і три завдання першого етапу економічних перетворень

Головною метою економічних перетворень має бути поступове підвищення рівня життя громадян України, зростання національного доходу. Засобом втілення в життя цієї мети може тільки високоефективна економіка України з активним торговельним балансом, гідним місцем у міжнародному та європейському розподілі праці. Тому **найперша мета** економічних перетворень — сформувати цілісну ефективно діючу економіку України.

Досягнення цієї мети вимагає послідовних зусиль держави в напрямі проведення правильної економічної політики, спрямованої на реформування структури виробництва шляхом державної політики пріоритетів, формування та збагачення внутрішнього ринку, ефективної системи внутрішньої і зовнішньої кооперації економічної діяльності. Ці заходи не мають альтернативи, бо без цілісного комплексу взаємопов'язаних пріоритетних галузей і виробництв, навколо яких мультиплікативно формуються інші, пов'язані з ними, галузі і виробництва, неможливо увійти до міжнародного розподілу праці. Тільки зміна матеріальних умов діяльності виробничого апарату конкретних виробництв, розвиток продуктивних сил кожного регіону України створює реальну основу, матеріальний скелет сучасних ринкових відносин. Адже саме нехтування останні два роки цих засад і привело нашу економіку до теперішнього неефективного стану, значного зниження життєвого рівня.

Друге завдання — формування сприятливого економічного середовища суб'єктам економічної діяльності на основі поступового й послідовного переходу від нинішніх хаотичних, невпорядкованих економічних відносин до сучасних ринкових. Це завдання вирішують одночасно з першим, воно йому підпорядковане.

Третє завдання — створення національної економічної ринкової інфраструктури, сучасної ефективно діючої банківської, грошово-кредитної, фінансової систем, системи бірж тощо.

Не слід забувати, що сьогодні ми стоїмо на шляху серйозних соціально-економічних змін, що зачіпають кожного громадянина України. Завдання в тому, щоб провести реформи і не допустити при цьому падіння життєвого рівня, погіршення життя, громадянського протистояння, кровопролиття. Потрібно консолідувати всі політичні сили України навколо великої мети — побудови сильної, ефективної економіки, яка забезпечить достойний рівень життя кожному нашому громадянинові.

Я глибоко вірю, що все це буде зроблено. Тільки коли і якою ціною? Ціна не може бути кривавою. А коли — залежить від кожного з нас. Від нашої особистої гідності, порядності, відповідальності, вміння знаходити спільну мову одне з одним і робити спільну справу в колективі, в місті, в селі, в державі.

Іншого шляху в нас немає. Про це свідчить і наш досвід, і досвід інших народів. А ми аж ніяк не гірші за інших. Нам тільки треба почати реалізовувати природні можливості. І ми здатні на це, у нас є для цього сила, розум і воля. Хай допоможе нам Бог у цій праведній і благодійній справі!

Продиктовано в номер

Зустріч у Каїрі

Тимчасовий повірений у справах України в Єгипті В.Нагайчук зустрівся у Каїрі з генеральним секретарем Ліги арабських держав (ЛАД), доктором Е.Магідом. ЛАД є найстарішою і найвпливовішою міжурядовою організацією в арабському світі, до якої входять двадцять держав Близького Сходу та Африки і Організація визволення Палестини. У ході дружньої бесіди український дипломат ознайомив доктора Е.Магіда з основними принципами і напрямами близькосхідної політики України, розповів про нинішній стан і перспективи розвитку українсько-єгипетських відносин. Було підкреслено, що Україна розглядає Близький Схід як стратегічно важливий для себе район і надає пріоритетного значення підтриманню в ньому миру, безпеки і стабільності. Е.Магід заявив, що керівництво ЛАД високо оцінює активну і конструктивну зовнішню політику незалежної України.

Коли красти, то вже красти

Платинові тиглі вагою близько п'яти кілограмів на суму до десяти мільярдів рублів вкрадено у Санкт-Петербурзькому інституті хімії силікатів. Невстановлені злочинці, підібравши ключа, проникли до лабораторії хімії та спектрального аналізу інституту, де й вкрали дорогоцінний метал.

Замість купона — сум

Офіційно нова валюта — сум вийде на офіційну арену Узбекистану з першого липня. Але вже сьогодні багато узбекистанців одержать зарплату, пенсії та стипендії в національній валюті. Тут почато запровадження першої повновагої грошової одиниці незалежного Узбекистану. Весь липень сум мирно співіснуватиме зі своїм попередником — сум-купоном, на вилучення якого з обігу й відведено цей місяць.

Паралельний обіг двох грошових одиниць, на думку голови Центрального банку Республіки Узбекистан Ф. Моллажанова, дасть змогу уникнути ажіотажу під час обміну, провести його організовано й спокійно.

Крок у вірному напрямі

Представники урядів південної і північної частин Кореї домовилися щодо проведення наступного місяця міжкорейської зустрічі на найвищому рівні. Вони підписали угоду, згідно з якою Президент Республіки Корея Кім Єн Сам відвідає у період з 25 по 27 липня Пхеньян для переговорів з Президентом Кім Ір Сеном. Пов'язані з цим процедурні і технічні питання сторони домовилися обговорити у Пханмунчжомі першого липня.

Кінця не видно

Верховний суд Афганістану продовжив ще на шість місяців повноваження Президента Раббані. А що головний опонент нинішнього Президента Хекматіар взагалі не визнає за ним цих повноважень і вимагає негайної відставки глави держави, то слід очікувати дальшої напруженості в Афганістані. Як відомо, у цій країні і сьогодні всі політичні дискусії ведуть за допомогою танків і ракет.

Панорама

У столиці з'явилися... світлофори

У Тирані налічують уже сотні супутникових телевізійних антен і будують завод з виробництва кока-коли — цього символу споживчого суспільства. Але в той же час водопостачання в албанській столиці здійснюється лише кілька годин на день, а в деяких кварталах електрики немає по три тижні підряд.

За останні два роки після приходу до влади Президента Салі Беріша Тирана вочевидь набула деякого західного «нальоту». Однак належить виконати величезне завдання, щоб вивести цю країну з населенням у 3,2 мільйона жителів з ізоляції та економічної кризи, на які її прирекли 45 років найдогматичнішого комунізму.

У цій країні, де не дозволялося володіти приватною машиною аж до останніх місяців комуністичного режиму, у столиці тепер виникають пробки на вулицях і встановлено кілька світлофорів, щоб якось регулювати цілковиту анархію вуличного руху.

Тут на вулицях поряд з автомобілями можна, як і раніше, побачити традиційні двоколки з запряженими в них конем або віслюком, і, незважаючи на процес модернізації й переходу до західного способу життя, селяни, як колись, випускають пастися своїх корів та овечок у парки в центрі міста.

Вулиці Тирани нагадують тепер величезний базар просто неба, де можна купити розкладені на тротуарі предмети одягу, продовольчі товари, меблі й телевізори, доставлені сюди з Греції, Туреччини та Італії.

Численні кафе і приватні крамнички змінили зовнішній вигляд столиці: чисті й добре освітлені вітрини вперше надають західного вигляду деяким районам Тирани, так само як і наявність великої кількості китайських, французьких, італійських, австрійських та німецьких ресторанчиків.

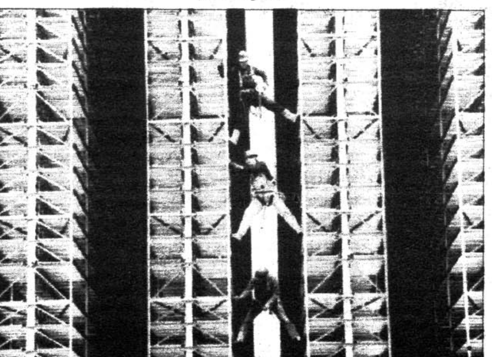
І все-таки радощі споживання, як і раніше, доступні лише небагатьом, бо ціни тримаються приблизно на тому самому рівні, що й у країнах Західної Європи, в той час як середній місячний заробіток становить тут десь 30 доларів.

Розвиток Албанії за два останні роки ґрунтувався головно на успіхах у приватизації сільськогосподарських земель. Це дало змогу розв'язати проблему продовольчого самозабезпечення і навіть подумати вже тепер про експорт м'яса, вказав у розмові з кореспондентом АФП Президент С.Беріша.

Головною проблемою країни залишаються відбудова промисловості, оснащеної на архаїчній технології, і цілковите поновлення інфраструктур (водо- і енергопостачання, залізничного транспорту, телефонної мережі), в здійсненні чого Беріша розраховує на допомогу міжнародного співтовариства та збільшення іноземних інвестицій, що сьогодні охоплюють в основному лише два сектори: розвідку нафтових родовищ на континентальному шельфі та будівництво готелів.

Агентство Франс Прес.

Фотофакт

Сміливі акробатичні трюки нагадує робота монтажників-висотників на... полицях майбутнього величезного складу. Будівництво об'єкта заввишки 30 метрів провадить в Хелденслебені (Східна Німеччина) велика фірма. Тут одержать робочі місця більш як тисяча чоловік. Щорічне число посилок з товарами, що відправлятимуть звідси, має становити 600 тисяч.

Фото Центрабільд.

У сусідів

Дах над головою буде, ну а їсти — не обов'язково

Столицю Молдови затіпало. Каталізатором загальної тривоги і невдоволення стало рішення мерії міста про підвищення майже в 3 рази тарифів на житло та комунальні послуги. Згідно з підписаним мером документом, плата за трикімнатну квартиру становить приблизно 80 леїв, однокімнатну — 30. У той час, як мінімальний заробіток обчислюється 13,5 лея, середній — 73. Вартість мінімального споживчого кошика перевищує останній втричі.

Першою заявила протест профспілка вчителів, яка зажадала негайно скасувати драконівські розцінки, що поставили категорію державних службовців перед вибором: або жити, або платити за квартиру. З декларацією з цього приводу виступила в парламенті фракція «Соціалістична єдність», яка попередила про те, що міські власті підштовхують столицю, а за нею й республіку в цілому до соціального вибуху. До того ж очікується підвищення цін на хліб у чотири і більше разів. А компенсація при цьому стосуватиметься лише незначної частини населення. Враховуючи, що уряд заборгував працюючим громадянам 15 мільйонів леїв (у перерахунку на рублі це 1,5 мільярда), підприємства багатьох галузей не платять заробітної плати вже кілька місяців, можна вважати, що купівельну спроможність населення зведено до нуля.

Фракція соціалістів запропонувала разом з іншими заходами встановити державний контроль за цінами на предмети першої потреби.

Закон про ціни парламент Молдови планує заслухати найближчими днями. Крім того, уряд обіцяє подати програму виходу з кризи.

Голова правлячої Аграрно-демократичної партії Н. Моцпан, він же віце-голова парламенту, визначив ситуацію, що склалася, як провокаційні дії, спрямовані проти існуючої у республіці влади. Лідер аграрників явно мав на увазі прихильників опозиції з числа Народного фронту, яка все ще присутня в керівництві мерії Кишинева.

Відносний спокій в обстановку вніс указ Президента, що зупинив дію постанови міських властей.

Світлана ЧАЛА.

Культура

Оленчині гастролі

Про неї вже багато писали газети. 13-річній Олені Березюк з Миколаєва вже довелося брати участь в різних конкурсах, а ось цього літа свої канікули вона розпочала з поїздки до Полтави, де виступила з кількома піснями власної програми на Співочому полі імені Марусі Чурай. Ця дівчинка має неабиякий хист. Сама пише пісні, сама їх співає. У неї висока культура виконання, надзвичайна артистичність. Майбутню зірку щиро поздоровила з успіхом народна артистка України співачка Раїса Кириченко.

На знімках: Оленка Березюк в обіймах Раїси Кириченко — й на сцені.

Фото Павла ЗДОРОВИЛА. Укрінформ.

Полку музик прибуває

Ми вже повідомляли про те, що в Чернівцях створено симфонічний оркестр, відкрито зал камерної та органної музики. А нещодавно почали виступати камерний хор і румунський естрадний ансамбль «Пекале».

І ось черговий сюрприз — на сцені Чернівецького муздрамтеатру імені Ольги Кобилянської дебютував духовий оркестр «Буковина». Це не аматорський, а професіональний колектив, створений під егідою обласного управління культури і центру народної творчості.

На прем'єрі оркестром диригував начальник обласного управління культури, відомий у краї музикант Корнелій Саїнчук.

Василь БАБУХ.

«Пасовище» двох Олександрів — Сухоліта й Бабака

Сухоліт — скульптор, Бабак — живописець. «Пасовище» — назва виставки їхніх творів, розгорнутої в «Українському домі». Складно пояснити непосвяченому, чому саме «Пасовище». Тут можна гадати, домислювати, але суть у тому, що обидва художники у своїй творчості прагнуть бути природними аж до натуралізму. Вони й п'ють дух часу, розбираючи на мікроелементи пластику каменю, райдугу кольору, щоб із цього матеріалу праматері-Землі створити скульптуру, художнє полотно. Художні речі медиативні, вони нікому нічого не нав'язують, як і сама природа. Тож астральна образність їх викликає з пам'яті свідомості велич степу, навіть, якщо ти його в житті не бачив, колір дощу, енергію золотого сонячного світла... Це духовна галявина, на якій випасається талант, дух творення, метафізика уявлення.

Право

«Чисті», «нечисті», а кривда долі ламає...

НАША розмова із завідувачем бюро одного з харківських заводів кандидатом технічних наук Євгеном ЗАХАРОВИМ зовсім не про технічний прогрес, хоча й тут з нього був би цікавий співбесідник. Ця інтелігентна, напрочуд скромна людина відома в Харкові та й багато ширше в Україні, й не лише тим, що є одним з небагатьох колишніх в'язнів сумління, для котрого правозахисна діяльність була і полишається суттю й способом його життя. Євген ЗАХАРОВ — співголова Харківської правозахисної групи, член громадської ради Українсько-американського бюро захисту прав людини.

— Один з небагатьох ... На жаль, пане Євгене, складається враження, що після проголошення незалежності України, звільнення політв'язнів з таборів наш класичний правозахист... розгубився, розм'як, розпорошився, а дехто й досі не вийшов з підпілля. Невже ті, кого свого часу не зуміла ошукати тоталітарна пропагандистська машина, схильні вважати, що сам Акт проголошення незалежності України автоматично приніс народу жадані права й свободи?

— У деяких громадян, які називають себе правозахисниками, це є. Але в цілому з вами погодитись не можу.

Бачите, на відміну від Росії, де правозахисний рух був як такий у класичному розумінні цього слова, в решті республік колишнього Союзу він мав різко виражене національно-визвольне забарвлення. Коли склалися відповідні умови, переважна більшість в'язнів сумління подалася в політику, адже правозахисний рух був для них зручною формою боротьби за національне рівноправ'я.

Візьміть документи тієї ж Української гельсінської групи — в усіх них так чи інакше йдеться про ущемлення національних прав і свобод. Хоча на той час в Україні були «відмовники», боротьба за виїзд до Ізраїлю, були релігійні переслідування. Тому й не дивно, що УХГ з часом плавно «перетекла» у Республіканську й інші партії (нині в Україні, певне, немає жодної партії чітко окресленого національно-демократичного спрямування, яку не очолювали б колишні в'язні сумління — Хмара, Горинь, Січко, Бадзьо...)

Ось і маємо, що «чистих» правозахисників, тобто, тих, хто насамперед бореться за права і свободи людини, а не нації в цілому, у нас залишилося небагато. Можу назвати Мирослава Мариновича з Дрогобича, співголів Українсько-американського бюро захисту прав людини Семена Глузмана і Зіновія Антонюка, певною мірою Василя Лісового. Для прикладу, у тій же Росії колишні в'язні сумління в політику не пішли (за винятком Сахарова, Ковальова), займаються саме захистом прав і свобод людини.

— Даруйте, але ж і так звані «чисті правозахисники», сьогодні не можуть не втручатися у політику, бо нинішній правозахисний рух є і ще довго буде політизований.

— Звичайно, хоч що би ми казали про перетворення в Україні, вона поки що залишається тоталітарною державою, і правозахисний рух у ній не може бути позаполітичним. Однак, на відміну від політиків, ми не прагнемо влади, ми далекі від насильницьких методів вирішення проблем, ми принципово позапартійні і намагаємося бути незалежними від громадської думки, партій, влади...

Вважаю, що в Україні необхідно створити таку систему незалежних громадських організацій правозахисників, котрі займатимуться не боротьбою за владу, партійні впливи. Вони мають оцінювати події з точки зору прав людини, здійснювати відповідну експертизу законопроектів, захищати конкретні права громадян, займатися правопросвітництвом народу.

Регіональні правозахисні організації, за нашою ідеєю, мають бути своєрідним буфером між владними структурами і громадянами, попереджувати спалахи насилля, ворожнечі, розряджати напруження у стосунках між ними.

— Свого часу правозахисний рух, як на мене, розколола й інша дилема. Одна частина правозахисників була проти співпраці з владою, яку вважала злочинною, інша висловилася за таку співпрацю. Ви, як я зрозумів, належите до останніх?

— Співпраця з офіційними органами просто необхідна. Якщо офіційна влада цього не хотітиме, ми їй будемо нав'язувати. Робитимемо так, щоб нас почули. Невже власть імущі не можуть зрозуміти, що світ про права і свободи в Україні судить не так з того, що каже про це міністр закордонних справ чи посол, як з того, що стверджують Глузман, Маринович... Даруйте за нескромність, але у звіті Конгресу США про стан дотримання прав і свобод людини у країнах колишнього Союзу я побачив шматки зі своїх газетних публікацій.

Ми можемо брати і в міру сил беремо участь у підготовці законопроектів, домагаємося від влади «скоригування» відповідно до міжнародних норм уже чинних законів. Правозахисні організації могли б не тільки допомагати владним структурам дотримувати прав і свобод громадян, а й навіть готувати для цих структур штатних працівників з питань захисту прав громадян.

Досвід діяльності нашої групи свідчить і про те, що на грамотно складені й подані запити із залученням до цього процесу прогресивних народних депутатів відписки від представників влади надходять значно рідше.

Владні структури і правозахисні організації могли б скооперуватися і в правопросвітницькій діяльності: правозахисники готували б відповідні матеріали до видання, держава це фінансувала.

— Ще раз даруйте, але перед цим слід скооперуватися самим правозахисникам. Неважко помітити, що на зміну тим, хто подався у чисту політику, поступово приходять нові, але обов'язково створюють і нові організації. Їх нині досить багато, одна з останніх — Всеукраїнська ліга оборони захисту прав людини. Невже й тут маємо ознаки прадавньої української хвороби: де два українці, там три гетьмани. А тим часом косяки безпомічних скаржників продовжують оббивати пороги як чиновницьких кабінетів, так і офісів правозахисних організацій, зневірюючись в усьому і в усіх.

— Об'єднання зусиль потрібне, але не організаційне, а координаційне і над цим ми працюємо. Насамперед, над створенням єдиного інформаційного простору.

Звичайно, за цього не треба скидати з рахунків і притаманну «старим» правозахисникам обережність, пильність, зваженість в оцінці людей і подій. Той же Семен Глузман дуже піклується про престиж й авторитет свого Українсько-американського бюро і не бажає об'єднуватися з випадковими людьми на зразок громадянина З., який закликає до насилля. Бо войовничий антикомунізм того громадянина — це зворотній бік комунізму.

Відповідаючи на другу частину вашого запитання, я міг би назвати десятки прикладів, коли ми допомогли конкретним громадянам, чиї права були порушені. Однак нам треба захищати громадян від організованого насилля держави, захищати їхні невід'ємні природні громадянські права. А от соціально-економічні, культурні — на відпочинок, на працю, на житло... — це ті, котрі прямо залежать від рівня розвитку суспільства, і тут від нас мало що залежить.

Якщо людину звільнили з роботи, її треба привчати звертатися до суду, як це роблять у цивілізованому світі. Але ж то в цивілізованому... Який же вихід? Гадаю, потрібен фонд допомоги таким людям, щоб вони могли запрошувати висококваліфікованих адвокатів і займатися судовими розглядами серйозно...

Одне слово, вихід у тому, щоб домагатися прийняття цивілізованих законів, які мають випереджати розвиток суспільства, і підтягувати до цього рівня правосвідомість народу.

— Завдяки таким зусиллям вашої групи Харків стає справжнім центром підготовки й друку правопросвітницької літератури. Подією у правозахисному русі можна вважати вихід книги Людмили Алексеєвої «Історія інакомислення в СРСР», котра вперше побачила світ десять років тому в Америці і ніяк не могла дійти до нашого читача. Не меншою подією вважаю і започаткування видання оонівської серії «Права людини. Виклад фактів». Знаю, що ви замахнулися й на більше — видати серію «Українська література XX століття».

— Ми маємо цілу програму: «Українська інформаційна правозахисна мережа». Її друга частина передбачає створення центру підготовки видань на тему прав людини. Нас не зрозуміли б, якби «Історію інакомислення в СРСР» — цю першу спробу опису інакомислення в колишньому Союзі, читали за кордоном і не знали в нас. Ми збирали знімки до цієї книги, редагували, макети робили на сороській техніці й видавали у Москві. Потім я змушений був купляти її там за рублі й продавати тут за карбованці. Так само вийшло і з довгоочікуваною книгою колишнього в'язня сумління Анатолія Марченка «Живи, як всі».

У нас великі плани — видати двотомник матеріалів Московської хельсінкської групи, листів Даніеля з таборів, шеститомник «Хроники текущих событий», «Записки адвоката» Камінської тощо.

Подібне нам треба видавати і з історії українського правозахисту. Зібрати й видрукувати усі числа «Українського вісника», весь український самвидав. Тут своє слово мають сказати професійні історики, підтримкою окремих з них ми вже заручилися. Надія Світлична подарувала нам свій переклад першої глави Алексеєвої, який свого часу читала по радіо «Свобода». До брошури увійшли списки українських політв'язнів 60—80-х років, їхні фото, яких самотужки зібрали досить багато.

Ми заручилися допомогою ООН й видаємо українською серію з двадцяти брошур «Права людини. Виклад фактів». У нас десятитисячним накладом побачила світ книга Мирослава Мариновича «Україна: шлях через пустелю». Продавали її нижче від собівартості. Український народ має познайомитися з цим автором, що творить українську філософію — українське розуміння прав і свобод людини.

Знаєте, я людина зі Східної України, виріс у російському середовищі, вихований на російському менталітеті. Велику українську культуру відкрила мені поезія Василя Стуса, якого вважаю за геніального поета.

Раніше цю культуру випалювали, забороняли, а сьогодні її душить ще й економічна криза. Ось чому ми шукаємо однодумців, українських патріотів з контактами, матеріальними можливостями. Так, ми, як то кажуть, вийшли на бізнесмена, генерального директора СП «Фоліо» Олександра Красавицького і заручилися його підтримкою. З його допомогою в Україні з'явиться ціла серія «Українська література XX століття» — твори Коцюбинського, Стефаника, Яновського, Довженка, Світличного, Логвина й інших.

На жаль, навіть з допомогою народних депутатів нам не вдалося вибити для цієї благородної справи державний кредит. Отже, кошти шукаємо самотужки. Але вони, певен, окупляться.

Розмову вів Анатолій БЕНЬ.

Пані та панове!

«ПРАВЕКС-БАНК»

• **надає** валютні та карбованцеві кредити юридичним та фізичним особам під заставу нерухомості, цінних речей, антикваріату;

• **пропонує** 20% річних у валюті по вкладах юридичних та фізичних осіб;

• **здійснює** платежі до країн ближнього і дальнього зарубіжжя через власні прямі кореспондентські рахунки у найкращих банках світу;

• **виплачує** готівку у будь-якій валюті по дорожніх чеках American Express, Visa, Thomas Cook, і кредитних картках Visa, Eurocard/Mastercard, Diners Club International.

Адреса: Київ-21, Кловський узвіз, 9/2.
Телефони: 294-79-96, 294-85-49, 294-82-22.
Факс (044) 294-84-00.
Телекс 631250 ALINA SU.

ЗА КАРБОВАНЦЫ-ЛЮБЫЕ ЗАПЧАСТИ
к болгарской погрузочной технике
СО СКЛАДА в Луганске и по контрактам

в т. ч.
- аккумуляторные батареи,
- шины,
- двигатели и т.п.

А также
- авто- и электропогрузчики
- электротельферы

Купим СПИСАННЫЕ автопогрузчики

Украинско-болгарское СП "ГЛОБУС Лтд"

Тел/факсы: (0642) 54-00-71, 54-70-72, 54-90-39
54-01-02. Факс 54-73-02. Телетайп 118281.

Киевский маргариновый завод

реализует маргарин по цене 20 млн. крб. за тонну.

телефоны для справок: 265-01-63, 265-01-77.

Реализуем продукцию производства:

Индии и Болгарии		Болгарии
МЕДИКАМЕНТЫ		**ЭЛЕКТРОТЕЛЬФЕРЫ АВТО- и ЭЛЕКТРО-**
● Диклофенак	● Мебендазол	● погрузчики
● Дексаметазон	● Метронидазол	● платформенные тележки
● Диазепам	● Нифедипин	а также **ЛЮБЫЕ ЗАПЧАСТИ**
● Ибупрофен	● Парацетамол	в т. ч.
● Кардовин	● Тинидазол	● аккумуляторы
● Фуросемид	● Анальгин	● шины
● Карсил		● двигатели

Тел. в Луганске (0642)
54-15-90, 54-22-82 54-00-71, 54-70-72
54-95-80. Факс: 54-73-02 54-01-02. Факс 54-73-02

Підприємство **«БЕРКУТ»**

здійснює взаєморозрахунки з державами рубльової зони через систему кореспондентських рахунків АКБ ЛЕГБАНК. Надає інші фінансові послуги.

Тел. 044 417-35-24. Тел./факс 044 417-42-49.

Предприятие ***ПРОИЗВОДИТ*** *металлокерамические детали (базовые —* ***ПОДШИПНИКИ СКОЛЬЖЕНИЯ*** *и втулки электродвигателя для автовентилятора, фена,... электромясорубки, стиральной машины и т.д.) из антифрикционных порошковых материалов на основе железа и меди, применяемые в узлах трения машин и механизмов.*

Изготовляем набойки для обуви.

Внедряем подшипники скольжения взамен качения.

Работы производятся в оптимальные сроки.
Наш адрес: 258900, г. Умань Черкасской обл., ул. Советская, 49, МПП «РОСТ»;
Тел. (04744)5-73-96.

Арбитражным судом Харьковской области (310002, г. Харьков, ул. Сумская, 64) возбуждено дело № 1181/6-61 о банкротстве общества с ограниченной ответственностью **«Рубин»** (г. Харьков, ул. Сумская, 17, **р/с 000467118** в АВУББ «Грант»).

Інформація про продаж державного пакету акцій відкритого акціонерного товариства «Укрволгатехсервіс» за некомерційним конкурсом за кошти пакетом

Інформація про емітента

Назва підприємства: Акціонерне товариство «Укрволгатехсервіс»
Адреса: 256311, Київська обл., Бориспільський р-н, с. Проліски, вул. Броварська, 4. Код ЗКПО: 14310187.

Характеристика відкритого акціонерного товариства «Укрволгатехсервіс»

Середньоспискова чисельність працівників на 01.01.1994 р. — 1425 чол.

Балансовий прибуток за 1993 р. — 14 660 865 тис. крб.

Обсяг виробленої продукції за 1993 р. (за цінами 1993 р.) — 22 901 444 тис. крб.

Рентабельність за останні три роки:

за 1991 р. — 17,31 %,
за 1992 р. — 10,20 %,
за 1993 р. — 40,60 %

Дебіторська заборгованість за станом на 01.01.1994 р. — 491 813 тис. крб.

Кредиторська заборгованість за станом на 01.01.1994 р.

Баланс активів та пасивів за станом на 01.01.1994 р. — 114 971 847 тис. крб.

Площа земельної ділянки: 440 000 кв. метрів

Номенклатура продукції:

послуги з відновлюваного ремонту автомобілів сімейства «ГАЗ».

Номінальна вартість акції — 1000 крб.

Статутний фонд АТ — 24 272 610 тис. крб.

До продажу за некомерційним конкурсом пропоновано пакет з 1 314 112 акцій загальною номінальною вартістю 1 314 112 тисяч карбованців.

Продаж провадиться винятково за грошові кошти в українських карбованцях.

Умови некомерційного конкурсу

Пропозиції щодо розвитку інтеграційних зв'язків з безперебійного постачання підприємства запасними частинами та матеріалами з метою забезпечення його життєдіяльності мають містити заходи, що дадуть можливість:

забезпечити безперебійне постачання підприємства запасними частинами, пально-мастильними матеріалами та іншими експлуатаційними матеріалами;

розширити номенклатуру запасних частин, що виготовляють в Україні, до автомобілів сімейства «ГАЗ».

ПРИ ЦЬОМУ МАЮТЬ БУТИ ВИКОНАНІ ТАКІ ВИМОГИ:

забезпечення завантаження та ефективне використання виробничих потужностей підприємства;

збільшення обсягів послуг підприємства;

забезпечення рентабельності виробництва;

забезпечення гарантійного обслуговування автомобілів сімейства «ГАЗ» та іншої автомобільної техніки;

збереження профілю роботи підприємства протягом 2 років;

збереження та розширення наявної кількості робочих місць;

здійснення природоохоронних заходів, дотримання екологічних норм;

передбачити соціальний захист працівників підприємства, віднесених згідно з чинним законодавством до малозабезпечених верств населення.

До участі в зазначеному конкурсі допускаються фізичні та юридичні особи, які відповідні до Закону України «Про приватизацію майна державних підприємств» можуть бути визнані покупцями і вчасно зареєструвалися як учасники некомерційного конкурсу.

Покупець, що бажає зареєструватися як учасник конкурсу, має подати для реєстрації:

заяву для участі в конкурсі;

документ про внесення плати за поданням заяви (розмір реєстраційного внеску дорівнює розмірові мінімальної заробітної плати);

документ про внесення застави (розміри застави — 10 % від номінальної вартості запропонованого пакету акцій — дорівнює 131 411 000 крб.);

план приватизації, який має передбачати: повні відомості про покупця, зобов'язання щодо умов конкурсу, перспективний план експлуатації та розвитку АТ, що підтверджує досвід покупця в галузі діяльності підприємства, додаткові зобов'язання щодо подальшої експлуатації об'єкта;

перелік номерів банківських рахунків, з яких здійснюватимуться розрахунки за придбаний пакет акцій;

доручення заявника для уповноваженої ним особи;

копію договору про спільну діяльність або копію свідоцтва про реєстрацію товариства покупців, засвідчені державним органом приватизації (для товариства покупців);

нотаріально засвідчені копії установчих документів (для юридичної особи);

декларацію про розподіл статутного фонду серед учасників (для юридичної особи);

декларацію про доходи (для фізичної особи).

Реєстраційний внесок та застава (за окремими платіжними дорученнями) попередньо перераховують на розрахунковий рахунок 3467908 у Жовтневому відділенні Промінвестбанку м. Києва, МФО 322067.

Конкурс буде проведено через 30 днів після опублікування цієї інформації за адресою:

256311, Київська обл., Бориспільський р-н, с. Проліски, вул. Броварська, 4, АТ «Укрволгатехсервіс». Тел. (044) 556-75-10.

Заяви на участь у конкурсі з усіма потрібними документами надсилати за адресою: 252065, м. Київ, вул. Чумака, 5, акціонерне товариство «Інвестиційна компанія «Україна» цінним листом або подавати особисто.

Останній термін подання заяви для участі в конкурсі — 7 днів до початку проведення конкурсу.

Ознайомитися з об'єктом та отримати інформацію про умови проведення конкурсу, правила оформлення заяви та інших потрібних документів можна за адресою:

256311, Київська обл., Бориспільський р-н, с. Проліски, вул. Броварська, 4, АТ «Укрволгатехсервіс». Тел. (044) 556-75-10.

Фотофакт

Львів. Керівництво УНА—УНСО прийняло рішення послати своїх членів і прихильників на, як сказано, «активний відпочинок» до Республіки Крим. Тут вони не тільки відпочиватимуть і оздоровлюватимуться, а й вестимуть пропаганду української державності, українського націоналізму.

З огляду на специфіку відпочинку до поїздки запрошують виключно добровольців, міцних фізично й духовно. На заклик організації вже відгукнулося більш як 300 осіб.

На знімку: член УНСО Ігор Мигаль веде запис добровольців.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА. (Укрінформ).

З пошти

Хто в Криму господар?

Такого немає ніде в світі

Недавно ми повернулися з Криму. Були вражені тією неймовірною дискримінацією, якої зазнають там корінні народи. Всі бояться розмовляти рідною мовою. Української мови ніде не чути. Радіо і телебачення теж тільки російською. Ніде в світі нічого такого немає. Вважаємо, що Україні треба звернутися до міжнародних організацій — ООН, ЮНЕСКО та інших для реагування і встановлення справедливості.

Д. КІЛЛЕНЗ, Ш. АНДЕРСОН, М. ГАЙСМАР.

Москва.

Пасинки на рідній землі

Нині чути голоси з Росії про її права на Крим, запевнення, що він був і буде російським. Але згадаймо історію, подивімося стару карту України. За «подарований» нам Крим до Росії відійшла частина Харківської та Сумської областей з прекрасними родючими землями. Отже Крим — територія України, і Росії нема чого претендувати на чужу землю. А татари залишилися пасинками на своїй землі. Особливого статусу потрібен не росіянам. Він потрібен кримським татарам, щоб вони на рідній землі були господарі. А до обов'язків Юрія Мешкова, якщо він їх забув, належить розв'язання економічних питань. І не треба йому втручатися до дільби Чорноморського флоту. Що стосується українських засобів масової інформації, то потрібно сприяти їхньому розвиткові, як і розвиткові мов інших етносів Криму.

Валентин ПРОТАСЕНКО.

Харків.

Не півострів, а порохова бочка

Так звана Кримська республіка народилася незаконно, і це незаконнонароджене дитя перетворилося в такого собі бандита, що хоче оголосити війну своїй рідній матері Україні. Мене дуже тривожить доля Криму. Там живуть мої родичі-українці — племінниця, онуки. Українці — народ миролюбний. Вони — хлібороби, воювати не хочуть. Але Крим сьогодні — це порохова бочка...

Іван КАССАЛА, юрист.

Камінь-Каширський Волинської області.

Ми — за збереження цілісності держави

Україна в небезпеці. Підтримуємо рішучі патріотичні зусилля Президента, скеровані на збереження цілісності суверенної Української держави. Вимагаємо негайної відміни Конституції Криму, відміни автономії Криму, вимагаємо запровадження прямого президентського правління в Криму. Звертаємося до народу, Верховної Ради України, Президента і українців діаспори з проханням підтримати вимоги української громади Білорусі.

За дорученням головної ради віце-президент асоціації українців Білорусі

Олексій КОВА.

Добра чекати немає від кого...

Наприкінці п'ятдесятих, саме після того, як Крим перейшов до України, мені привелося бути там у відрядженні. В облвиконкомі я звернув увагу на групу добре одягнених людей, які вперто вибивали ділянки під приватні забудови в містах Криму. Мені розповіли, що то демобілізований командний склад концтаборів ГУЛАГу. Їх ще називали «варягами». Табори тоді ліквідували, «вихованці» залишилися на поселенні, а керівництво, одержавши грошову допомогу, приїхало в Крим «на заслужений відпочинок».

А оце недавно зустрівся я в Києві зі своїм давнім знайомим із Криму. Поцікавився, як нині поживають «варяги».

— Прекрасно, — відповів той. — І вони, і їхні діти та онуки командують нами. Ганяють не тільки бездомних татар, що повернулися на свою землю, а й нас, — старожилів...

Пишу це для того, щоб люди знали, хто нині населяє Крим і якого добра можна від них чекати.

Дмитро МАКОВЕЦЬКИЙ.

Київ.

World Cup-94. USA

Росія робить неможливе?..

Матч № 29. Нью-Джерсі. Ірландія — Норвегія. 0:0.

Матч № 30. Вашингтон. Італія — Мексика. 1:1. Массаро, 48 (1:0), Бернал, 57 (1:1).

По завершенні змагань у підгрупі Е всі команди набрали по 4 очки : 1. Мексика (різниця м'ячів — 3-3); 2. Ірландія (2-2); 3. Італія (2-2); 4. Норвегія (1-1).

Матч № 31. Сан-Франциско. Росія — Камерун. 6:1. Саленко, 15 (1:0), Саленко, 41 (2:0), Саленко, 45, з пенальті (3:0), Мілла, 47 (3:1), Саленко, 72 (4:1), Саленко, 75 (5:1), Радченко, 78 (6:1).

Матч № 32. Детройт. Бразилія — Швеція. 1:1. К.Андерссон, 23 (0:1), Ромаріо, 47 (1:1).

Премоэкцями в групі В стали бразильці — 7 очок (6-1); Швеція — 5 (6-4); Росія — 3 (7-6); Камерун — 1 (3-11).

Після невиразних матчів проти Бразилії та Швеції збірна Росії нарешті піднесла сюрприз, розгромивши далеко не слабких камерунців. Того вечора бал правив колишній київський динамівець, а нині гравець іспанського клубу «Валенсія» Олег Саленко. Він уже вписав своє ім'я в історію футболу, забивши в одному матчі п'ять м'ячів(!). Подібного на чемпіонатах світу ще не вдавалося зробити жодному гравцеві.

Однак оця лунка перемога — ще не гарантувала росіянам перепустки до наступного етапу чемпіонату. Їхня доля тепер залежатиме від результатів поєдинків: Марокко — Нідерланди, Саудівська Аравія — Бельгія.

Шейпінг — для чарівних і прекрасних

Спробуйте знайти жінку, яка б не хотіла бути вродливою, стрункою, здоровою. Даремна праця — таких у природі просто не існує. Отож і не дивно, що телефон у відділі спорту нашої редакції розпікся до червоного кольору після того, як ми опублікували матеріал про центр шейпінгу, створений в Українському державному університеті фізичного виховання і спорту. Всі хотіли зв'язатися з його керівником Оленою Поляковою.

Одне слово, заморський шейпінг припав до душі українкам. Ну, а Олена Володимирівна, слід сказати, робить справу сумлінно, натхненно, творчо і охоче поділиться разом із колегами досвідом і вмінням з тими, хто й сам хотів би стати фахівцем у цій цікавій галузі оздоровлення. Тому й оголошено набір на курси, де готуватимуть викладачів з шейпінгу у спортклубі УДУФВС. У їхній програмі — методика використання комп'ютерних програм. Усім, кого зацікавить ця інформація, радимо зателефонувати до О.Е. Полякової (220-75-86).

Поспішайте, бо початок курсів з 11 липня нинішнього року. Шейпінг — то найкращий друг здоров'я і краси...

Дезинформуєте, панове...

Російська газета «Спорт-экспресс» почастувала читачів черговою порцією дезинформації, опублікувавши список учасників чергового розиграшу Кубка європейських чемпіонів з футболу. В тому переліку знайшлося місце багатьом, окрім ... київського «Динамо».

— Що ж сталося? — запитали ми віце-президента ФФУ Євгена Котельникова.

— Не хвилюйтеся, все гаразд, — відповів Євген Петрович. — На той час, коли складався список учасників, в Україні ще не завершився чемпіонат. Ну, а московська газета поспішила з публікацією. Кияни — учасники Кубка чемпіонів. За рейтингом вони знаходяться на початку другого десятка найсильніших клубів континенту і стартують у змаганні на попередньому етапі 10 серпня.

Реклама

РИНОК від А до Я

ТЕМА ПЕРЕДАЧІ: ПРОБЛЕМИ ОРЕНДИ

30 червня 20.30 канал УР1

АО BSG

ПРОДУКТЫ ИЗ ЕВРОПЫ со склада в Луганске и Москве
● СОКИ -1 л. в стекл. бут. и тетрапак
● ГАЗ. ВОДА -1.5 л.
● ПИВО -0.33 л.
● ВОДКА -1 л.
и др. продукты питания более 50 наименован.

изготовит и реализует ПОЛИЭТИЛЕНОВЫЕ ПАКЕТЫ любых размеров П/Э ПЛЕНКУ ГРАНУЛИРОВАННЫЕ ОТХОДЫ ПВД И ПНД

Приобретет: ПВД в гранулах

Адрес: 348047 г. Луганск, ул. О. Кошевого, 32
Тел.: (0642) 54-90-24, 54-40-51, 54-41-09 Факс 54-73-02
Телефоны представительства в Москве: (095) 456-71-27, 456-40-67 Факс: 456-56-44

Организация постоянно реализует:
битум нефтяной строительный марки М4;
битум нефтяной дорожный БНД 60/90;
мазут марки М100, гудрон, олифу;
масла индустриальные.
Тел. (044) 244-69-18; 211-34-30.

Арбитражным судом Харьковской области (310002, г.Харьков, ул.Сумская, 64) возбуждены дела №№ 1044/6—61, 1045/6—61, 1046/6—61 о банкротстве обществ с ограниченной ответственностью «Фрахт» и «Вымпел», а также торгово-промышленной компании «Деск», находящихся по адресу: 310092, г.Харьков, ул.О. Яроша, 17, корпус 2, кв.20-а.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 325245.

Комбінат друку видавництва «Преса України», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311122.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».